

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobkyně: a) **T. B.**, narozená dne X
b) nezletilá **M. Y.**, narozená dne X
jednající prostřednictvím žalobkyně a) jakožto zákonné zástupkyně
obě státní příslušnost Republika Kazachstán
obě bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2024, č. j. MV-6012-2/OAM-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včasnou žalobou domáhaly zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2024, č. j. MV-6012-2/OAM-2024, jímž žalovaný podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastavil řízení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedly, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné, neboť nebyl ve věci dostatečně zjištěn skutkový stav.
3. Žalobkyně podotkly, že ve všech žádostech o mezinárodní ochranu, které v minulosti podaly u žalovaného, poukazovaly na své pronásledování spojené s jejich náboženským vyznáním. Učinily tak i v poslední žádosti, ke které přiložily i další předvolání k výsledku u státních orgánů Kazachstánu týkající se jejich členství v neregistrovaném společenství a misionářské náboženské činnosti.
4. Žalobkyně označily za nedostatečné vypořádání jejich situace žalovaným, neboť z podkladové informace Ministerstva zahraničních věcí USA: Kazachstán – Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2022 ze dne 10. 10. 2023 vyplynulo, že porušování lidských práv především mučením, kterým jsou žalobkyně ohroženy, je zásadním problémem, přičemž ve zprávě z roku 2022 nebylo uvedeno, zda přijatá opatření měla faktický dopad na zlepšení situace. Rovněž nebylo ve zprávě uvedeno, jakým způsobem, jsou vypořádávány stížnosti, které by žalobkyně podle žalovaného mohly v zemi původu podat proti případnému nepříznivému jednání tamní policie.
5. Žalobkyně poukázaly na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, aniž sdělily, jak tyto dopadají na daný případ.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Poukázal na to, že předmětná žádost o mezinárodní ochranu žalobkyň je dle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu již třetí v pořadí. V předmětné žádosti byla jako důvod jejího podání uvedena obava o ohrožení životů žalobkyň a nemožnost svobodně vyznávat své náboženství. Žalobkyně a) v žádosti rovněž konstatovala prožívání panických atak a časté stavy úzkosti způsobené policisty, kteří násilně a bez úředního příkazu provedli domovní prohlídku.
7. Dle žalované mu nelze vyčítat nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, neboť žalobkyně neuvedly ve své další opakované žádosti o mezinárodní ochranu žádné nové skutečnosti, nepoukázaly na žádnou podstatnou změnu okolností jejich případu a ani žalovaný neshledal takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobkyně byly v zemi původu vystaveny pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Žalovaný připomněl, že žalobkyně a) byla seznámena s výčtem podkladů pro vydání rozhodnutí a do protokolu uvedla, že se s jejich obsahem nechce seznamovat a nechce navrhopat jejich doplnění.
8. Žalovaný podotkl, že panické ataky a úzkosti žalobkyň a) ani studium žalobkyň b) na obchodní akademii nejsou relevantními azylovými důvody pro udělení mezinárodní ochrany. K tvrzením žalobkyň o nemožnosti svobodného náboženského vyznání v Kazachstánu, žalovaný sdělil, že uvedené obavy byly již žalovaným posouzeny v rámci správních řízení o jejich předchozích dvou žádostech.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 1. 2020, č. j. OAM-798/ZA-ZA11-P10-2018, rozhodl o neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany žalobkyním ani synovi žalobkyně a). Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodoval o první žádosti žalobkyň o udělení mezinárodní ochrany ze dne 17. 9. 2018. Žalobkyně a) jako důvod podání první žádosti o mezinárodní ochranu pro sebe a svoji dceru žalobkyni b) uvedla těžkou životní situaci v zemi původu. Jako konkrétní důvod uvedla, že její manžel strávil ve vězení v zemi původu 11 let pro své náboženské přesvědčení. Po propuštění z věznice byl psychicky nemocný a agresivní, protože se s ním žalobkyně a) rozvedla a bývalý manžel se začal skrývat. Přesto se tamní policie chodila ptát do bytu žalobkyně a) jí a jejího syna na místo pobytu bývalého manžela. Žalobkyně a) měla obavy, aby nebyl syn jako jeho otec bezdůvodně vsazen do vězení, neboť policisté vyhrožovali, že syna pošlou do internátu. Žalobkyně a) žádala o mezinárodní ochranu, aby ochránila své děti a náboženské přesvědčení. Žalobkyně b) měla ve škole v zemi původu problémy s tím, že nosila šátek a dlouhé sukně. Nejprve byl oděv žalobkyně b) tolerován, ale poté byl zakázán. Žalobkyně b) plakala, protože nemohla nosit svůj šátek, místo kterého nakonec nosila menší, trojčipý. Žalobkyně a) uvedla, že při návštěvě školní komise byly dívky se šátky zavřeny do učebny, kde se nevyučovalo a bylo jim nakázáno sedět v tichosti. Tato uvedená tvrzení žalobkyň nebyla shledána azylově relevantní a žalobkyním nebyla přiznána žádná z forem mezinárodní ochrany. Proti rozhodnutí ze dne 24. 1. 2020 byla podána neúspěšná správní žaloba (rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 3. 2021, č. j. 32 Az 2/2020-94) i kasační stížnost (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2022, č. j. 7 Azs 102/2021-46).
13. Druhou žádost o mezinárodní ochranu podaly žalobkyně dne 5. 12. 2022. Při poskytnutí údajů k této žádosti sdělily, že jejich náboženské přesvědčení je islám, žalobkyně a) je rozvedená, žalobkyně b) je svobodná, žalobkyně a) má čtyři děti, obě žalobkyně do Česka přicestovaly letecky dne 10. 9. 2018 na udělené vízum, žalobkyně b) je zdravá bez zdravotních omezení a žalobkyně a) trpí migrénami, jinak je bez zdravotních omezení. Jako důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně a) uvedla, že jsou stejné, jako důvody, které uvedla v řízení o předchozí žádosti o mezinárodní ochranu. Podotkla, že se od předchozí žádosti o mezinárodní ochranu nic nezměnilo, vše zůstalo stejné. Žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

chtěly zůstat v Česku a nechtěly se vracet do Kazachstánu. Žalobkyně a) rovněž uvedla, že jejího manžela v roce 2002 pro jeho víru uvěznil na 11 let a žalobkyně a) pak sama vychovávala děti a čelila nátlaku policistů, kteří za ní chodili domů. Z Kazachstánu odjela, aby ochránila sebe, svou rodinu a svou víru. Řízení o druhé (opakované dle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu) žádosti o mezinárodní ochranu bylo zastaveno dle § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť žádost byla nepřijatelná dle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 8. 2023, č. j. OAM-1065/ZA-ZA11-P10-2022. Proti rozhodnutí ze dne 1. 8. 2023 podaly žalobkyně správní žalobu, kterou zdejší soud zamítl rozsudkem ze dne 14. 10. 2024, č. j. 178 Az 2/2023-70. Následně žalobkyně podaly proti rozsudku kasační stížnost, o které nebylo dosud rozhodnuto (věc je u Nejvyššího správního soudu vedena pod sp. zn. 4 Azs 267/2024).

14. Žalovaný si jako podklad pro rozhodnutí o druhé žádosti vyžádal zprávu Komise Spojených států amerických pro svobodu vyznání ve světě (USCIRF) – Kazachstán ze dne 6. 6. 2022, Informaci Ministerstva zahraničních věcí – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí ze dne 16. 2. 2023, Informaci OAMP – Kazachstán – Protesty v lednu 2022 ze dne 31. 1. 2022, Informaci OAMP – Kazachstán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 10. 3. 2023. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 27. 7. 2023 vyplynulo, že žalobkyně doložily DVD, jehož obsahem byly informace o nepokojích v Kazachstánu z ledna 2022, kdy měli být zabijeni mladí lidé. Žalobkyně dále mj. doložily podpurný dopis od Klubu vášnivých srdcí ze dne 10. 6. 2022 (včetně tlumočnického překladu do češtiny), tři předvolání na policii, předvolání na státní zastupitelství, internetový článek o politických vězních v Kazachstánu a jeho strojový překlad do češtiny z 8. 7. 2009, internetový článek z 12. 9. 2012, usnesení Evropského parlamentu ze dne 20. 1. 2022 o situaci v Kazachstánu (včetně strojového překladu z angličtiny do češtiny) a potvrzení o studiu žalobkyně b). Na základě uvedených podkladů vydal žalovaný rozhodnutí ze dne 1. 8. 2023.
15. Dne 7. 1. 2024 byla žalovanému doručena třetí žádost žalobkyň o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti uvedly, že se do Kazachstánu nechtějí vrátit, neboť by tam byly ohroženy na životě nebo riskovaly by uvěznění. Žalobkyně a) uvedla, že prožívá panické ataky a stavy úzkosti, a to v důsledku násilné domovní prohlídky provedené policisty bez úředního příkazu v situaci, kdy byla žalobkyně těhotná. Dále uvedla, že se jí o dni, kdy zatkli jejího manžela pro podstrčené drogy, stále zdá. Tehdy policisté vtrhli do domu, přestože žalobkyně neměla na hlavě šátek a strkali do ní, a to pro náboženské přesvědčení. Žalobkyně a) rovněž uvedla, že jsou v Kazachstánu dosud hledané a na jejich bývalou adresu stále chodí předvolání. O této žádosti bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím. Při závěru, že v zemi původu nedošlo ke změně bezpečnostní a politické situace oproti stavu, který žalovaný posuzoval v předchozích řízeních, vycházel žalovaný z informace Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky – Kazachstán – Ministerstvo zahraničních věcí USA ze dne 20. 3. 2023 – Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2022 ze dne 10. 10. 2023, která je součástí správního spisu.
16. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí pro nedostatečně zjištěný skutkový stav. K takto povšechně formulované námitce nepřezkoumatelnosti soud toliko sděluje, že dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. může nepřezkoumatelnost spočívat toliko v nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů napadeného rozhodnutí. Nedostatečně zjištěný skutkový stav věci je rovněž vadou řízení, pro které by bylo nutné napadené rozhodnutí zrušit, nejedná se však o vadu řízení dle uvedeného

ustanovení, ale dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy nemůže nastat pro nedostatečně zjištěný skutkový stav, jak namítaly žalobkyně. Uvedenou námitku neshledal soud důvodnou.

17. Dle § 2 odst. 1 písm. g) bodu 3 zákona o azylu platí, že pro účely tohoto zákona se rozumí další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou a všechny žádosti následující po ní za podmínky, že v řízení ve věci mezinárodní ochrany o druhé žádosti bylo řízení zastaveno podle § 25 písm. i) z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. a) nebo e).
18. Dle § 11a odst. 3 zákona o azylu platí, že podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.
19. Dle § 12 zákona o azylu platí, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
20. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
21. Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu platí, že za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje
 - a) trest smrti nebo poprava,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
22. Dle § 13 odst. 1 zákona o azylu platí, že rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny,

i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

23. Dle § 14b odst. 1 zákona o azylu platí, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.
24. Z výše uvedeného vyplývá, že rozhodnutím ze dne 1. 8. 2023 žalovaný shledal opakovanou žádost žalobkyň za nepřijatelnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 8. 2023. Z toho plyne, že v případě žádosti žalobkyň o mezinárodní ochranu ze dne 7. 1. 2024 se jedná o druhou opakovanou žádost žalobkyň o mezinárodní ochranu podanou po právní moci rozhodnutí žalovaného o opakované žádosti o mezinárodní ochranu.
25. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38, se Nejvyšší správní soud zabýval náležitostmi odůvodnění rozhodnutí o další opakované žádosti cizince o mezinárodní ochranu a konstatoval: *„Na odůvodnění tohoto rozhodnutí je proto třeba klást nároky, které rozšířený senát zformuloval ve vztahu k rozhodnutí o opakované žádosti dle dřívější právní úpravy. Ve všech těchto případech je třeba trvat na tom, aby ministerstvo zdůvodnilo jednak svůj závěr, že cizinec ve své žádosti neuvedl relevantní důvody, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, jednak že v zemi jeho původu nedošlo k podstatným změnám, které by mohly mít vliv na případné udělení mezinárodní ochrany.“*
26. Žalobkyně ve své třetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedly stejné důvody pro její podání, jako uvedly v předchozích dvou žádostech – strach o život a z věznění v případě návratu do Kazachstánu, věznění bývalého manžela žalobkyně a) pro jeho náboženskou víru (záminkou věznění bylo zinscenované držení drog), omezování svobody náboženského vyznání, vstup policistů do obydlí žalobkyně a) bez úředního příkazu, obdržena předvolání k výslechu. Žalobkyně ve své třetí žádosti tedy neuvedly žádné nové skutečnosti (natož relevantní) pro udělení azylu či doplňkové ochrany dle § 11a odst. 3 zákona o azylu. Ostatně samy žalobkyně v žalobě sdělily, že ve všech žádostech o mezinárodní ochranu, které v minulosti podaly k žalovanému, poukazovaly na své pronásledování spojené s jejich náboženským vyznáním.
27. Žalobkyně k žádosti o udělení mezinárodní ochrany doložily předvolání k okresní prokuratuře v Žylyojské oblasti ze dne 24. 8. 2020 a 19. 12. 2022 a předvolání na oddělení vnitřních záležitostí v Žylyojské oblasti ze dne 16. 1. 2023 a 9. 2. 2023. Uvedená předvolání žalovaný posoudil na str. 3 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že předvolání k výslechu vztahujícímu se k členství v neregistrované náboženské společnosti nepředstavují porušení lidských práv (náboženské svobody), ale přípustnou kontrolu neregistrovaných náboženských uskupení ze strany státu, a to k zajištění celkové bezpečnosti státu a ochrany obyvatel před extremismem. Žalovaný poukázal na to, že obdobná předvolání v předcházejících řízeních o žádostech žalobkyň o udělení mezinárodní ochrany již posuzoval v rámci soudního přezkumu rozhodnutí o první žádosti žalobkyň i Krajský soud v Hradci Králové. Rozsudkem ze dne 11. 3. 2021 neshledal předvolání k výslechu relevantními pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný rovněž poukázal na to, že uvedená předvolání mohla být s ohledem na datum jejich vydání žalobkyněmi předložena již v rámci řízení o druhé žádosti žalobkyň ze dne 5. 12. 2022, o které žalovaný

vydal rozhodnutí ze dne 1. 8. 2023. S uvedeným názorem žalovaného se zdejší soud plně ztotožňuje.

28. Z § 11a odst. 3 zákona o azylu vyplývá, že v případě další opakované žádosti nepostačuje k tomu, aby byl zahájen meritorní přezkum další opakované žádosti cizince bez uvedení jakýchkoliv nových skutečností, ale musí se jednat o skutečnosti relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Tedy že by žalobkyně mohly být v zemi původu vystaveny pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu (za uplatňování politických práv a svobod, z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů), či že jim hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Případně by nové skutečnosti musely dokládat, že byly splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 13 či § 14b zákona o azylu.
29. Žalobkyně netvrdily, že by některý z jejich rodinných příslušníků pobýval na území České republiky na základě uděleného azylu či doplňkové ochrany. Aplikace § 13 a § 14b zákona o azylu tedy v jejich případě nepřipadala v úvahu.
30. Krajský soud v Hradci Králové ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2021, č. j. 32 Az 2/2020-94, v odst. 43 uvedl: „Žalovaný se na straně 12 až 13 odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž zabýval otázkou náboženského vyznání žalobců a jejich tvzenými potížemi v zemi původu. Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobkyně nebyla v praktikování své víry, kterou přijala v roce 1996 nijak omezována ani diskriminována (to sama potvrdila). Také uvedla, že policie ji doma navštěvovala za účelem zjištění pobytu jejího bývalého manžela (k tomu viz výše), nikoli proto, že by se zajímala o její osobu. Žalobkyní předložená tři předvolání na policii, v blíže neurčené věci, kam se měla dostavit jako svědek, sama o sobě v kontextu nízké intenzity samotných obtíží žalobkyně, nelze vyhodnotit jako azylově relevantní pronásledování. Žalovaný po vyhodnocení potíží obou dětí žalobkyně dospěl k závěru, že ani v jejich případě nelze hovořit o pronásledování z náboženských důvodů, neboť pravidla školní uniformy byla vyžadována od všech dívek bez rozdílu vyznání na všech kazašských školách a nejednalo se tak o cílenou diskriminaci konkrétně dcery žalobkyně. Problémy syna žalobkyně s učiteli ve škole či kontaktování policií na ulici nelze rovněž vyhodnotit jako pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu.“ (Podtržení doplněno soudem.)
31. Žalobkyně ve třetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedly žádné nové skutečnosti. Doložení nových předvolání žalobkyň k výsledku stran účasti v neregistrované náboženské společnosti soud nepovažuje za novou skutečnost dle § 11a odst. 3 zákona o azylu, neboť povahově stejná předvolání byla posuzována v rámci soudního přezkumu rozhodnutí o první žádosti žalobkyň o udělení mezinárodní ochrany, přičemž nebyla shledána relevantními ve vztahu k důvodům pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu ani pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Nejedná se tedy o azylově relevantní skutečnost.
32. Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně posoudil otázku, zda žalobkyně ve své další opakované žádosti o mezinárodní ochranu tvrdily doposud neposouzené azylově relevantní skutečnosti, a dospěl ke správnému závěru, že takové azylově relevantní skutečnosti žalobkyně ve své další opakované žádosti netvrdily.
33. Dále se soud zabýval otázkou, zda se žalovaný zabýval otázkou, zda v zemi původu žalobkyň nedošlo k podstatným změnám, které by mohly mít vliv na případné udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně označily vypořádání jejich situace za nedostatečné, neboť z podkladové

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

informace Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky – Kazachstán – Ministerstvo zahraničních věcí USA ze dne 20. 3. 2023 – Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2022 ze dne 10. 10. 2023 podle žalobkyň vyplynulo, že porušování lidských práv je zásadním problémem, který byl sice na konci roku 2022 v Kazachstánu adresován, avšak v informaci nebylo uvedeno, zda přijatá opatření měla faktický dopad na zlepšení situace. Rovněž nebylo ve zprávě uvedeno, jakým způsobem, jsou vypořádávány stížnosti, které by žalobkyně podle žalovaného mohly v zemi původu podat proti případnému nepříznivému jednání tamní policie.

34. Soud k tomuto konstatuje, že z podkladové informace nevyplývá, že by v Kazachstánu v mezidobí došlo k podstatné změně okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a a bylo by možné se důvodně domnívat, že by žalobkyně mohly být vystaveny pronásledování, že by jim hrozila vážná újma nebo že již splňují důvody pro udělení azylu. Ostatně ani žalobkyně v žalobě nepoukazovaly na to, že by v mezidobí takové změny v zemi původu nastaly. Skutečnost, že podkladová informace výslovně neodpovídá na otázku, s jakým úspěchem byly implementovány reformy přijaté v důsledku nepokojů uskutečněných v lednu 2022 a jak jsou vyřizovány stížnosti proti příslušníkům bezpečnostních sborů, je dílčím nedostatkem v celkovém obrazu na situaci v zemi. Uvedený nedostatek však nemá za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí – pro náležité posouzení dopadů reforem je nutné, aby od jejich implementace uplynula určitá doba. Podstatné je, že v informaci není uvedeno, že by reformy byly nedostatečné a stížnosti nebyly adekvátně vyřizovány, což by mělo za následek možné pronásledování žalobkyň či hrozbu vážné újmy v zemi původu. Důležité tedy je, že podle aktuální (v době vydání napadeného rozhodnutí staré zhruba čtvrt roku) podkladové informace v zemi původu žalobkyním nehrozí pronásledování či hrozba vážné újmy, přičemž žalobkyně relevantním způsobem tato zjištění nevyvrátily. Žalovaný se tedy otázkou podstatné změny okolností dostatečně zabýval na str 3 a 4 napadeného rozhodnutí, protože soud shledal námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu nedůvodnou.
35. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně v tomto směru žádné skutečnosti netvrdily, pouze uvedly, že z informace nebylo zřejmé, jak úspěšně proběhlo implementování reforem a vyřizování stížností na policisty, a žalovaný konkrétně uvedl, z jakých pramenů při svém závěru vycházel, dospěl soud k závěru, že vypořádání této otázky žalovaným, i přes jeho poměrnou stručnost, je v daném případě dostatečné a žalovaný tedy splnil povinnost zabývat se v rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti cizince o mezinárodní ochranu otázkou, zda v zemi původu žalobkyň nedošlo k podstatným změnám, které by mohly mít vliv na případné udělení mezinárodní ochrany.
36. Soud neshledal žádný ze žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. Současně soud dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměly ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu,

sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 11. února 2025

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.